

Bogdán László

Fehér örvénylések

Valakinek itthon kell maradnia – mondja Radu. – Rossz előérzetem van.

Mi maradunk – jelentkezik a vadász. – Én kipucolom a vadászpuskákat, Miranda rendez. Ismerem már, nem is akarna menni. Házias lány, ilyenekre vágytam mindig. Be kell lakni egy házat. De hozzatok levest.

Van egy ételhordó – hozza Miranda. – Kimostam. S valami húst is. Itt a lista – adja át Klaudiának. – A kikötőben találtok vendéglőt is, üzletet is.

Fél négykor indulunk el, még mindig negyven fok van, árnyékban, nézzük a hátsó ajtó mellett a hőmérőt. Az úton megyünk, vakító fényben. Nemsokára meglátjuk Homérosz szikláját.

Ide is felmegyünk? – kacag Lolita. – Csodálatos lehet a kilátás.

Tornacipőben? – csóválja a fejét Radu.

Ez a legkevesebb – legyint Zsán. – Veszünk túracipőket és kötelet.

Kötelet? Minek? Fel akarod kötni magad, drágám? Pontosan most, amikor végre boldogok vagyunk?

Hogy felhúzzunk titeket. Lehet, hogy van kötél – puszilja meg Lolitát. – Ebben a házban minden van, de azért veszünk.

Tovább sétálunk. Egy árnyas liget következik, majd tíz perc múlva elérjük az első falut. Radu megáll, beszélgetni kezd egy kapuja előtt, kis széken ülő öregasszonnyal.

Mit akar? – kíváncsiskodik Lolita.

Ha jól értem, tejet, sajtot, tejfelt, tojást akar vásárolni.

Házias a medvém. Nem is tudtam, hogy tud görögül is.

Belőlük éltem – magyarázza Radu szerényen. – Megtanultam görögül is, törökül is, tolmáccsal nem lehet seftelni.

Elhagyjuk a falut, szél támad, kavarja a port. A lányok előkeresik a napszemüvegeket.

Azt is veszünk – mondja Zsán. Átvágunk az úton, ötven méterre lehet a part. Szétnézünk, sehol senki, levetkőzünk és bemegyünk a tengerbe.

Dugjátok be a fejetek is, nehogy napszúrást kapjunk. Szalmakalapot is veszünk – mondja Radu.

Mi pedig – néz Barbarára és Lolitára Klaudia – levágjuk a sörényünket.

S akkor mibe temetem a szomorú arcom? – mereng Zsán.

A szép, hosszú, lett combjai közé – nevet Barbara. – Mért, hova akarnád temetni?

Egy fél óra múlva látjuk meg a kikötőt, megindulunk az utcán, a forgatag láthatólag elbűvöli őket, kocsma, bár, cukrászda, üzlet, s megint előlről, rengeteg az ember, nem is lehet tudni, ha leülnénk egy asztalhoz, melyik intézményhez tartozna. A turisták és őslakók között szomorú öszvérek és bánatos szamarak baktatnak az úton, árut szállítanak. Szól a zene, de nem tudja teljesen elnyomni a furcsa zűgást, amelynek rejtélyére csak napok múlva derül fény. A nap tombol, káprázik a szemünk a fehérségtől és a fényözöntől. – Hát ez tényleg csodálatos hely – nézelődnek ámultan. – A föld páratlan helye.

S ha tudnátok, hogy még mi van fenn – mondom rejtélyesen –, hogy milyen csodák várnak rátok, elszé-

dülnétek, de hamarosan meglátjátok. Holnap mindenképpen felmegyünk a fennsíkra.

Radu belép egy kis üzletbe. – Vetem térképeket, hogy lássuk, hol is vagyunk, s neked füzeteket s tollakat, haver. Ha írni támadna kedved.

Egy árustól veszünk napszemüvegeket, Mirandának és a vadásznak is, majd nyolc szalmakalapot, ötven méter vastag kötelet, s betérünk egy cipőboltba. – Négy harminchatost kérj – mondja Lolita. – Nekünk harminchatos a lábunk.

És négy negyvennégyest, mi nagy lábon élünk.

Férfiak vagytok, nem is akármilyenek, ekkora kell is.

Radu mond valamit az elárúsító nőnek, hozza, próbálgatjuk.

S gypajúzoknikat is – kéri Klaudia. – Feltörheti kényes talpacskánk.

Radu kér tizenhat pár férfi- és tizenhat pár női zoknit, nyolc pár strandpapucsot, azt is próbálgatjuk, fizet. Egy nyári kertbe térünk be, görög húslevest, sülteket rendelünk. Radu odaadja az ételhordót a pincérnőnek, s a hozzábújó Lolítával nézegetik a térképeket. – Nagyító vajon van a háznál?

Láttam – nyugtatja meg Klaudia. – Olyan, mint amilyeneket a hajón használnak, ráteszed a térképre, elemmel működik, világít és nyolcszorosan nagyít.

Itt van Számosz – fedezi fel Lolita –, ahol Zeusz háromszáz évig dugta Hérát. Majd elmegyünk oda is. Időnk van. Lehet, nekem is kiutal a drága főisten legalább három órát.

Ebéd után bemegyünk egy áruházba, Zsán indul taxit keresni, Lolita a csomagokkal megáll az árnyékban. Amire Zsán visszaér, már kiválogattunk mindent, kenyér, trappista sajt, sonka, csokik, nápolyi szeletek, kol-

bász, negyven rekesz sör, különböző fajták, húsz rekesz ásványvíz. Három karton Marlboro. Állunk a kasszánál, a kocsikkal, Zsán ellentmondást nem tűrően közli, ez az ő napja, és fizet. Bejön a sofőr is, segít a csomagokat kihordani a kisbuszba. A faluban megállunk, Radu, Claudia és Lolita belépnek az udvarra, felcsomagolva térnek vissza, hajtunk tovább. Hamarosan feltűnik a vakítóan fehér villa, a torony, mint egy mutatóujj, figyelmeztetően mutat a kék égre. A manzárdszoba ablaka megvillan. Radu és az öreg sofőr beszélgetnek, megegyeznek valamiben, megállunk a kapu előtt, a hátsó teraszra hordjuk be a csomagokat. Zsán fizet, a sofőr meghajol, mond valamit és kimegy. A busz elhajt.

Délelőtt tízre jön értünk – magyarázza Radu. – Megyünk Zsánnal Naxoszra, megvenni a motorcsónakot, s keresni zárat és szerelőt. Aki akar, jöhet.

Amire mindent elrendezünk, a sörköket, ásványvizeket lehordjuk a pincébe, megjelenik Miranda és a vadász, leülnek enni, a leves még meleg.

Van házi paradicsom is – jelenti be Radu –, s paprika, túró, orda, sajt, tej, tejjel. Megtaláltuk a szállítóinkat.

Készítettem gyümölcssalátát – jelenti be Miranda. – Narancs, alma, körte, ananászkompót, szőlőkompót, kivi és banán. Megbolondítottam Hennessy konyakkal, mert van az is. Annyi ital van, hogy jövő télig még ti sem tudjátok meginni.

Próbálgatják a turistabakancsokat, elégedettek.

Fél kilenc, s még mindig meleg van – vetkőzik Lolita. – Irány a tenger.

Fél órát úszunk, bennebb felfedezzük a hidegebb áramlatokat is, majd meztelenül ülünk a lugasban. Miranda és a vadász hozzák a boroskancsót

és a poharakat, töltögetik a számoszi bort. – Hogy itt mik vannak – kezdi a vadász. – A megfigyelőteremben például van egy széf. Oda rejthetjük a pénzünk, s az ékszereket. Már a jeligét is kitaláltuk: „Zeusz, 1973”. – Felállunk, bemegyünk, mindenki hozza a pénzét, s berakja a felcímkézett kazettákba, majd a széfbe. Berakjuk az ékszeres zacskókat is. – Ezeket még meg se néztük – sóhajt Klaudia.

Lesz időnk. Húszezet hagyjatok magatoknál – javasolja Zsán. – A kazettákat hol találtátok?

A nagy szekrény alján, s a címkéket is. – Miranda bezárja a széf sötét ajtaját. Két perc múlva beüti a jeligét, a széf kitarul. – Nincs olyan betörő, aki ezt kitalálná. Persze ehhez előbb le kellene jutnia ide, ami majdnem lehetetlen. – Amire visszamegyünk a lugasba, már besötétedik, de még mindig iszonyú a hőség.

Tényleg, miért hagyott itt mindent az a görög?

Mert szorult a nyaka körül a hurok – magyarázza Miranda. – Adócsalás, pénzmosás, lefizette a hivatalnokokat, de nem adott nekik elég pénzt. Mindezt elnézték volna, már csak azért is, hogy tovább zsarolhassák, de beszállt a drogüzletbe is, s ezzel betelt a pohár. Zeusz tudta, hogy neki készpénz kell, már beszélt vele, tíz perccel a gép indulása előtt, a repülőtéren írtuk alá az adásvételi szerződést, ott voltak az ügyvédek is, simán ment minden.

De hát ez milliomos lehet – töpreng a vadász.

Csak éppen nem volt készpénze, s nem használhatta a bankkártyáit sem, mert a nyomára bukkanhattak volna. Értitek?

Amire a gép felszállt, már a váróteremben nyüzsgöttek a civil ruhás nyomozók. Szerintem Zeusz szándékosan késleltette őket – folytatja Zsán.

Hova repült?

Rómába. Ha ott, a repülőtéren várják, már a lerben hűsöl, de ha nem, s el tudott tűnni, bottal üthetik a nyomát! Azért kellett neki készpénz, hogy bérelhessen egy repülőt. Ha sikerült, eddig már a Karibi-szigeteken van, vagy egy olyan közép-amerikai államban, amelyik nem kötött kiadási szerződést az európai országokkal. Ott használhatja a bankkártyáit is. Ide többé nem fog visszatérni.

Majd jönnek az újabb cserék is – áll fel Miranda –, de most ideje lefeküdni, amióta megláttuk egymást, még nem is aludtunk, s ez már a harmadik éjszaka. Felhúztam a tiszta ágyneműt, mindenkinek hagytam a szobájában egy-egy kancsó bort, hideg ásványvizet. Jó éjszakát, nézzétek meg a szoba sarkait, s álmodjatok szépeket. – A vadász is feláll, átöleli, s bemennek a házba. – Nem is mondtuk – fordul meg a barátom –, hogy délután sötét alakok ólálkodtak a ház körül, kétszer is megszólalt a riasztó! Erre megijedtek és elfutottak, de később újra visszasettenkedtek.

Sejtettem – mondja Radu –, holnap kicseréltetjük a zárat.

***

Felülünk, hunyorogva nézünk egymásra. Nincsenek maguknál, simogatja Barbara, majd Miranda arcát Lolita. A szerelem elvette az eszüket. Radu bort tölt a poharakba, a kezünkbe adja, igyatok, testvéreim, megint feltűnt néhány csavargó a ház körül, amikor a riasztó felüvöltött, elszaladtak, de bármikor visszajöhetnek El kéne kapni őket. Zsán javasolta, hogy menjenek be Hórára, de ő nem értett egyet vele, nem lehet itt hagyni a házat. Úgy látszik, már elterjedt a szigeten, hogy a kitűnő Mavrosz meglépett, s szabad prédának tekintik a birtokát.

Hallotok minket? – Lolita mozgatja ujjait az arcuk előtt. Mi van, tér magához Miranda is, kiissza a poharát. Ne nyugtalanodjanak, van riasztó, jelez, hallották ők is. A betolakodók elfutottak. Előbb-utóbb megunják a kísérletezést. Nyugodtan bemehetnének Hórára. Hány óra? Hat, nézi a karóráját Lolita, s néhány perc múlva már a Land Roverben ülnek. Zsán vezet. Csodálatos volt a nárciszrét, mosolyog Barbara. Milyen nárciszrét?, döbben meg Lolita. Az ágyban feküdtek s ölelkeztek. Neki nem mindegy, hogy hol voltak? – Klaudia legyint. Azt ajánlja Lolitának, hogy foglalja le magát valamivel, Radura néz, kacag. Neki lennének ötletei. A kikötői parkolóban állnak meg. A változatosság kedvéért ezúttal a strandra térnek be, a lányok bikinit öltenek, nagyon mélyen beúsznak. Később megindulnak a hórui főutcán. Szól a zene. Sört nem isznak? – kérdezi Lolita, ő kitikkadt. Fenn, mutat a hűtőtáskára Miranda. Elmaradnak az üzletek, a vakító, fehérre meszelt házak következnek. A padon gyerekek ülnek, mikor meglátják őket, kacagnak, integetnek. Ez volt az első falu, magyarázza ő. Miért, még lesz? Újra feltűnnek a házak, az üzletek, a bárók. Az utcazenészek előtt kalap. Beejtenek néhány drachmát, Zsán váltott Naxoszon. Elhaladnak egy kis templom mellett, és váratlanul tűnnek fel a nyugtalanítóan fehér, vakító márványlépcsők. Hova megyünk, ámulnak el a lányok, a paradicsomba? A fennsíkra, nyugtatja meg őket, és váratlanul tárul ki a táj. A velencei vár romjainál lassítanak, megzavarnak két kutyát. Ezek is, mint ők, vihog Lolita. Szállj már le róluk, fordul szembe vele Miranda. Mit kell tudni erről a szigetről? – érdeklődik Zsán. Látja, itt is jártak a velencei hódítók? A sziget első lakói, a legenda szerint a föníciaiak

voltak, őket követhették a jón bevándorlók. Ami tény, Athén, majd Róma is a száműzöttek szigetének használta, ide zavarták el a renitens, forrófejű kellemetlenkedőket, akik nézhették az öböl örökösen sistingó, háborgó vizét, de már nem reméltek új fordulatot, nem jött a felmentő ítélet. Velence 1207-ben foglalta el a szigetet, akkoriban épülhetett a vár is. A velenceiek elmentek, a török időkben Jósz retteggett kalózfészekké változott. Itt gyülekeztek a hírhedett kalózkodók, és uralva a vizeket, kérlelhetetlenül csaptak le áldozataikra. A kalózkodók is nagy hazafiak voltak, részt vettek a görög szabadságharcban, s 1830-ban a sziget csatlakozott a modern Görögországhoz. Eszméletlen, kezdi Lolita, hol önfeledten szeretkezik, hol egy élő bedekker. Mi a baja vele, kérdezi Barbara. Semmi, hunyorog Lolita a szemsértő fényben, ő csak egy irigy kurva, ne foglalozzon vele Barbi baba, tudja, hogy mennyire rajong érte. Lakat, javasolja Radu, de Lolita már nem kommentálja, mert váratlanul tűnnek fel a szélmalomok. Hát ez tényleg hihetetlen. Fantasztikusabbnál fantasztikusabb helyek vannak itt, s ha jól tudja, nem Flandriában vannak, mereng Miranda. Nem. A kalózkodók hírhedett szigetén. De hát enni kellett itt is, kihasználták a szeleket, feljártak ide örletni, a szegény szamarak húzták a kordékat. De lehet, hogy voltak öszvérjeik is. Leülnek az árnyékban, Miranda előszedi a hideg sörös dobozokat. Árnyékban is lehet negyven fok, de megérte feljönni. A vadász előveszi a távcsöveket, nézik a sugárzóan fehér, görög kereszt alakú templomot. Az öt kupola versenyt ragyog a fényben. A kecses kis harangláb játékosan villan meg. Szeretne harangozó lenni ebben a templomban, vigyorog Radu, ha meg lehetne oldani, de hát azt hiszi, erről a

vonatról ő már lekésett, mindenképpen lekésett, ő már csak az lehet, ami. Miért, simogatja Lolita, mégsem egy született árva gyermek? Nem is beszélve arról, száll be Zsán is, hogy még sok ideje van, ha épp ez az álma, talán el is intézheti, hogy esetleg alkalomadtán harangozzon, úri kedvében, érti ugye, hogy miről beszél? Ki tudja milyen lehetőségei vannak az ember fiának, legyint a vadász. Ami a lehetőségeiket illeti, ő optimista, ami eddig történt velük, az elmúlt napokban, már maga egy álom, de persze bármikor átváltozhat rémálommá, és akkor ő, a barátja valóban harangozó lehet Jószon, bár ne reméljen azért túl sokat, el tudja egyáltalán képzelni, hogy mennyi fizetése lehet ennek a bizonyára derék embernek, a mostani harangozónak? Neki van pénze, legyint Radu, ő, hogy is mondják, pillant tétován Lolitára, hobbiból harangozna. Ebben a valóban gyönyörű kicsi templomban nincs is állandóan istentisztelet, csak a pravoszláv ünnepeken, kezdi a vadász. Pravoszláv ünnep viszont, azt ő, ismétli egyre kedvesebb barátja, is sejtheti, van éppen elég. Sejti is, persze, hiszen mégiscsak a konstancai parti őrség kapitánya volt, született pravoszláv, ha nem is gyakorolhatta vallását, hiszen ez abban a horrorban, amelyikben élt, kihívásnak számított volna, erre nem is igen volt az ő helyzetében lehetősége. Hát nem? Annyi mindent elvettek tőle azok az átkozott brigantik. A földek még hagyján, de elhurcolták a szüleit is, soha többé nem látta őket! Apja ott is halt meg a máramarosszigeti börtönben, anyját és őt kitelepítettek a Baraganra, édesanyja nem bírta a megpróbáltatásokat s felkötötte magát, így került ő hétévesen egy román árvaházba, de erről inkább nem mesélne. Na jó, legyint Zsán, el fogják

intézni, hogy legalább kipróbálja, milyen is lenne harangozni. Holnap reggel elviszi motorcsónakkal, felméri a terepet, megtudják, hogy hivatalosan hova is tartozik. És ő addig, amíg a szerelme harangozik, mit csinál?, döbben meg Lolita. Csodálja, legyint nagyvonalúan Zsán. Ül a lábainál, mert minek ennyit állni, és gyönyörködik benne. A szerelmében, aki fáradhatatlanul húzza a harang kötelét. Ha elveszi feleségül, ő lehet a jószíves harangozó hitvese. Most szívatják, fordul meg durcásan Lolita. Ő elkéri a vadásztól a távcsövet, és a távolodó lányra irányítja, majd megfordítja, s az előbb vészesen közel kerülő Lolita hirtelen repül ki a képből, nyugtalanítóan távolodik, és megkerüli az egyik szélmalmost. Egyébként elmondani se tudja, mi lehet a baja, döbben meg Radu. Naivnak egyáltalán nem naiv, sőt humorérzéke is van, ha másokat heccelhet, villog, de azt elképzelni sem tudja, hogy például ő tényleg harangozó szeretett volna lenni apró gyermek korában, akkor még nem vonzotta annyira a tenger. Egyszer vendégek voltak náluk, megkérdezték, mi akarsz lenni, ha nagy leszel, kisfiam? S ő büszkén jelentette ki, hogy zenész szeretne lenni. S milyen hangszeren játszana? Egy nagyon nehézzen, húzta ki magát ő, harangon. A vendégek kacagtak. Az apja nyakon verte és kiküldte a szobából, a család valahogy nem lelkesedett az ötleteiért. Megindulnak. Ők is megkerülik a szélmalmost, Lolita ott ül az árnyékban és maga elé bámul. Mi van?, lép közelebb Radu. Figyeli a hangyákat. Leguggolnak melléje, látják, mutatja a lány, az a vörös elrejtőzött, a többiek mintha őt keresnék. Négy hangya megy el a kavics mellett, amely mögött állítólag az állítólagos lázadó rejtőzik. Amikor eltűnnek,

megjelenik, gyorsan indul el az ellenkező irányba. Szökevény, magyarázza Lolita. Hagyja, segíti fel Radu, megoldja egyedül is a problémáit. Ő már kislány korában is mindig a hangyákat figyelte, áll fel a lány, megdöbbenette, hogy külön életet élnek. Még magyaráz, de ő már nem hallja, átöleli Barbarát, és megindulnak visszafele. Két megoldás van, mondja a kikötőben Zsán, fürdenek még, nyolc óra elmúlt, de még mindig iszonyú a hőség, s ő visszamegy a kocsihoz, és motorcsónakkal jön vissza, s akkor megnézhetik még napnyugta előtt a templomot! Vagy? – kérdezik szinte egyszerre. Vagy mennek haza és ott-hon fürdenek. Inkább holnap mennének az öbölbe megnézni a templomot, dönt Miranda, beülnek a kocsihoz, tíz perc múlva már nyolcan egyenes vonalban úsznak, de most nem érik el a hidegebb áramlatokat, meleg a víz. Később a lugasban ülnek, fürdőlepedőkbe burkolódzva, Radu bemegy ellenőrizni a kamerákat, érdeklő, voltak-e látogatóik. Kiderül, nem voltak. Ezek szerint, legyint Zsán, lehet véletlen volt az egész. Csavargók lehettek?

***

Hagyunk levelet, hogy hol vagyunk, legyint Miranda. Így jönnek? Miért, így nem mutatunk jól?, kérdezi kacéran Miranda. De ha szél lesz, felfújja a ruháikat. És, legalább az ismeretlenek is látnak valamit. De le fogják szorítani, kacag Miranda, kitanult ringyók ők. Nem, mond ellent Barbara, felveszik a dresszt, ki tudja, hol jön rájuk a fürödhetnék! Akkor lóra. Kimennek a házból. Ne zárja be az ajtót, legyint a vadász, a riasztó amúgy is be van kapcsolva. Biztos, ami biztos. A parton lehúzzák a cipőjüket, karjukban emelik be a nevetgélő lányokat a billegő motorcsónakba, a vadász

indít, s tíz perc múlva a jószi öböl bejáratánál állnak meg. Kiszállnak, karjukban viszik a lányokat a partra. A kis templom elnyújtózik a reggeli fényben, remeg, mintha élne. Fehérsége vakító, káprázik a szeme. Ez a fehérség – kezdi, miközben körbejárják a templomot – az évszázadok alatt számtalanszor, már-már rituálisan megismétlődő meszelés egyenes eredményeként, még ezen a fényben, a fehér különböző árnyalataiban tündöklő kiklász tájon is egyedülálló. S ha észrevették, folytatja önfeledten Miranda, minden kacskaringózik, sehol egy egyenes vonal.

Leülnek az árnyékba, a vadász elővesz a táskájából egy könyvet, s olvasni kezd: *„Balzac mondja valahol, hogy a természet (ő úgy mondja, ha jól emlékszem, hogy az Isten, de hisz ez mindegy) nem ismeri az egyenes vonalat, ívekben, görbületekben, kacskaringókban gondolkodik, az egyenes az ember találmánya. Nos, ezeken a kiklász építményeken, templomokon, kápolnákon, utcákon, lépcsőkön, lakóházakon sehol sem érzem, hogy az ember alkotta, úgy tetszik, a természet növesztette, madár vagy hangya ösztönére bízva a sajátos szépség kialakítását, bazaltoszlop, fecskéfészek, természetépítmény kínálkozik hasonlatul. Sehol egy egyenes vonal, minden az a légység, amit az enyhe, szemmel alig érzékelhető szabálytalanság ad. Sehol egy sima felszín – s ez teszi olyan varázslatossá, olyan zeneivé és változatossá a fény-árnyék játékát a gyakran töretlen, ablaktalan falfelületeken.”* Mi ez?, kérdezik meglepetten. Egy útleírás, csukja össze a könyvet a vadász, ezeket a gondolatokat pontosan Jósz ihlette, s többek között ez a csodálatos templomocska. De sajnos megtekintésével még várniuk

kell. Visszamennek a partra, nézik a fehér márványlapokkal kirakott utat. Még a naxoszi kikötőben is ez foglalkoztatja őket, de tényleg, ismételi Miranda, neki is feltűnt, hogy sehol nincs egy egyenes vonal. Csak a fehér házak, templomok és a sugárzó fény. És ők is sugároznak, mosolyog Barbara, és megfogja a kezét. Mielőtt bevásárolnának s beülnének egy cukrászdába, kívánja a tortát, felmehtének még egyszer a Fehér Kapuhoz. Ő kezd elhomályosulni, fordul el. Ő ma nem sugároz. Leintenek egy taxit. Persze kifogták a dagályt. Mind egy az, nevetnek a lányok, kibújnak ruháikból. Gondolták, valahol majd megfürdenek, meleg lesz ma. Ők is levetkőznek, ruháikat a táskákba rakják, és fejük fölé emelve csomagjait, átgázolnak a vízen. Lehet, épp a dagály miatt, így kétértelműen Miranda, senki nem is lesz fenn, senki nem zavarja meg őket, talán szeretkezhetnek is a Fehér Kapuban. De tévednek, amikor felérnek a vakító fehér négyzet elé, látják, hogy néhány elszánt japán turista már megelőzte őket. Önfeledten kattogtatják fényképezőgépeiket. Az egyik fiú kezében videó is villog. Láthatólag boldogok. Gyarapodik a családi archívum, nevet a vadász. Lesz

miről mesélniük majd a gyerekeiknek, ha lesznek. Egy japán lány feléjük fordul, megkéri Mirandát, készítsen róluk néhány felvételt. Beállnak a Fehér Kapuba. Hálából róluk is készítenek néhány fotográfiát, s kivéve a gépből, a kezükbe adják. Láthatja magát, amint átölelve Barbarát, hunyorog a fényben. Elválnak a csicsergő japánoktól, hátrább vonulnak, leülnek a kövekre. Mi van ma vele, kérdezi Barbara, látja, hogy olyan kedvetlen. Nem folytatja, mosolyog. Nagyon keveset mondott még magáról, kezdi ő. Igen, vág közbe a lány, amit tud, főként Mirandától, Lolitától és a vadásztól tudja, ők egészen mással voltak elfoglalva az elmúlt napokban, kacag, és közelebb simul hozzá. Megborzong, újra csak ketten vannak, kiszakadva az elbűvölő környezetből. Állnak az éles fényben a Fehér Kapu előtt, távolodik mindenki, s noha hallja egy távoli hajó ködkürtjének hangját, a hajót nem látja, a rájuk szakadó köd, vagy inkább homályosan gomolygó gőz, ami elképzelni sem tudja, honnan tör elő, burokként veszi körül őket. Csak ketten vannak megint.

(Részlet a Csak téged és örökké című készülő regényből)

